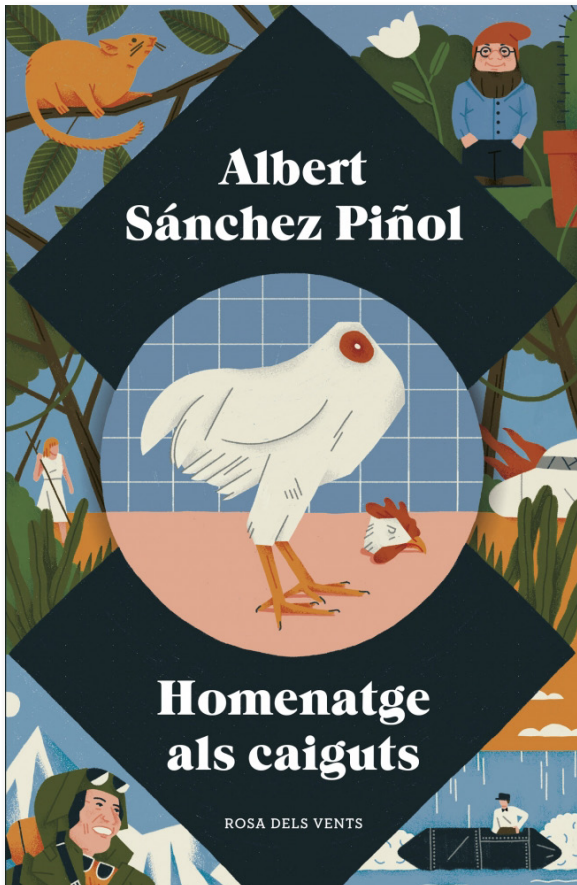

DOSSIER DE PREMSA

Títol: Homenatge als caiguts

Autora: Albert Sánchez Piñol

Colecció: Narrativa

Pàgines: 176

Preu: 16,90 €

Publicació: 5 de setembre

Disponible
en **ebook**

Segueix-nos a:

 twitter.com/magradallegir

 facebook.com/megustaleerES

www.magradallegir.com

80 històries per llegir en dos minuts, de l'autor de *Victus i La pell freda*.

El llibre que recull els relats amb els que Sánchez Piñol interpretava la realitat a *El matí de Catalunya Ràdio amb Antoni Bassas*.

L'OBRA

El 1972 es va enviar a l'espai la sonda Pioneer 9 amb una placa gravada, un missatge que volia descriure el nostre món per al cas que un dia fos interceptada per civilitzacions extraterrestres. Potser mai ha estat trobada o desxifrada, però, en qualsevol cas, la lectura d'*Homenatge als caiguts* ofereix un retrat molt més revelador de la humanitat.

Albert Sánchez Piñol aplega en aquest volum deliciós els textos escrits originalment per despertar els catalans a les vuit del matí des de la ràdio, unes històries singulars que reflexionen amb ironia sobre la vida. Hi descobrirem el pollastre Mike, al que li van tallar el cap i no es va morir, o la jove que va caure des d'un avió a la selva amazònica. I reviurem les vicissituds de personatges tan fascinants com en Bobby Leach, que es va deixar caure per les cascades del Niàgara dins d'un barril de fusta, el fill de Tita-Curta o en John Sutter, l'home que va ser feliç fins que va trobar or. I tots ells ens fan pensar amb un somriure en les grans qüestions que mouen el món, des de la preocupació per la vida eterna fins als riscos de la política, dibuixant alhora una història de l'estúpida humana.

A VOLTES AMB L'ESTUPIDESA HUMANA

Quant de temps pot viure un pollastre una vegada ha estat decapitat? Podria sobreviure una persona que cau d'un avió a déu quilòmetres d'alçada? Quina relació hi pot haver entre Karl Marx i els nans de jardí? La llei de Murphy té excepcions? Per què es van inventar realment els controls a l'aeroport? Es pot arribar a lamentar profundament la mort d'un enemic? Té sentit parlar amb les parets? Quina va ser realment la primera frase que va dir Armstrong a l'arribar a la Lluna? Per què hi ha hagut tanta gent que ha afirmat veure vius Hitler i Elvis? Qui guanyarà abans, les persones que defensen la prohibició total del tabac o la legalització de la marihuana? Es pot evitar una guerra gràcies a una sola pregunta de sentit comú?

A *Homenatge als caiguts* no totes les persones cauen, però algunes toquen fons de forma tan

sonada que semblen enfonsar tota la condició humana. Aquest és un llibre on el lector hi troba episodis absurds de la història, anècdotes estúpides de gent suposadament rellevant, conductes més pròpies de micos que de persones, situacions que ens demostren que les persones no som éssers perfectes. I tota aquesta gent es mereixia l'homenatge d'aquest llibre.

Albert Sánchez Piñol reuneix fets reals amb històries de ficció, tot explicat amb la seva fina ironia. Són textos que es llegeixen en un parell de minuts i que fan que el lector vulgui seguir passant pàgines i més pàgines. És un llibre tan divertit com incisiu, el retrat d'una realitat que més que caducar, és reforça amb els anys. Caiguts del món, aquest és un homenatge a tots vosaltres.

DEL PRÒLEG D'ALBERT SÁNCHEZ PIÑOL

Devia ser l'estiu del 2006 quan em va trucar l'Antoni Bassas: «M'agradaria que fessis una secció a la ràdio», em va dir. Tothom coneixia en Bassas, el periodista probablement més respectat i popular del país. El programa que dirigia a Catalunya Ràdio, *El Matí de Catalunya Ràdio*, era líder d'audiència i, si m'ho permeteu, era molt més que un programa de ràdio: era el despertador del país. Cada matí, a les set en punt, la veu d'en Bassas s'escampava per les ones, i ho feia amb aquell to tan seu: «Bon dia, són les vuit».

O sigui, que em demanaven una col·laboració. Però de quina mena? «Es tracta que preparis un text molt breu i el llegeixis en directe.» Era una petita secció a *El Matí* que es deia «La Contraportada», i que consistia en això mateix, que algú llegís un text breu de producció pròpia. Amb un afegit: l'hora en què es llegia «La Contraportada» era el moment de màxima audiència del programa. [...]

Què es pot dir en només dos minuts? La primera resposta a aquesta pregunta era molt simple. En tenia prou de fer com els tertulians de sempre: explicar el que pensava de qualsevol cosa i de qualsevol tema. O sigui, opinar. El meu problema era que odiava els opinadors, si més no els opinadors públics. És més, normalment les meves opinions no m'interessaven ni a mi mateix. Però a l'hora de plantejar «La Contraportada» tenia una altra opció: si jo era un narrador, i no un opinador, el que havia de fer era narrar. Explicar històries, que era el que sempre havia fet.

El gran problema és que una opinió sempre es pot condensar. Un relat també, però és més difícil. Una bona història sempre tindrà tres actes: nus, plantejament i desenllaç. I això requereix un cert desplegament narratiu. A la ràdio, dos minuts potser són una eternitat, però en narrativa sempre seran un lapse ínfim. Així que cada setmana, durant dos anys, vaig haver d'afrontar aquest curiós repte: explicar una història, i fer-ho en el breu espai d'una eternitat ínfima.

Com podreu llegir, en la majoria dels articles vaig optar per la no-ficció. No em va costar gens. Sembla increïble que hi pugui haver tantes històries increïbles: un pollastre que sobreviu després que el decapitin; el propietari del terreny on es descobreix el filó d'or més gran de tots els temps i acaba a la ruïna; una noia que cau des de deu mil metres d'altitud i només es trenca un turmell; un rei a qui els seus súbdits executaran quan manifesti la primera xacra física... Recordo que al principi em deia: «Però a qui poden interessar aquest munt d'històries estrafolàries?». M'equivocava radicalment. *El Matí* era un altaveu extraordinari i aquest és un país divers, i molt, com ho demostra la quantitat de missatges que m'arribaven després de cada «Contraportada». [...]

Crec que [en aquest llibre] no hem suprimit ni un deu per cent de les històries que vaig fer per a «La Contraportada». I us asseguro que vaig quedar astorat de la vigència dels relats. El motiu potser és, justament, que el meu interès mai no

va ser inclinar els oients cap a una postura determinada, sinó explicar-los bones històries. En aquest sentit, Homenatge als caiguts potser és una petita victòria dels relats sobre les tertúlies. L'actualitat tendeix a la caducitat; la narrativa, a l'eternitat. O així hauria de ser.

Els oients havien de sentir «La Contraportada» de bon matí, així que em vaig proposar de fer uns textos en la mesura del possible alegres, simpàtics i sorneguers. Ben mirat, la vida ja és prou difícil perquè algú ens ho recordi constantment. Sobretot a primera hora del dia, quan l'existència és especialment irritant. Ara, vist amb la perspectiva de més d'una dècada, els textos d'Homenatge als caiguts se m'apareixen com un seguit d'històries en les quals predomina l'humor, sí, però cobert d'una lucidesa trista que ho amara tot. Què és, en resum, el món? Crec que la meua resposta seria la que es desprèn dels textos: un lloc tan trist com meravellós i, per sobre de tot, sorprenentment curiós.

L'AUTOR

Albert Sánchez Piñol és antropòleg i escriptor. És autor de novel·les com *La pell freda*, *Pandora al Congo*, *Victus* i *Fungus*. Ha escrit llibres de relats breus, com *Tretze tristos tràngols* o *Les edats d'or*, i l'assaig satíric *Pallassos i monstres*. També ha col·laborat en diversos mitjans, com *Els Matins de Catalunya Ràdio*. Aquest llibre recull les col·laboracions de l'autor entre el 2006 i el 2008 en aquest programa de referència de la CCMA i que no podien excedir el reduït espai de dos minuts radiofònics.

